

Sygn. akt III CSK 50/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa Gminy Miasta Z.
przeciwko M. W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 kwietnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 4 sierpnia 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Strona powodowa w pozwie z dnia 14 listopada 2008 r. w sprawie I C [...] wniosła o zasądzenie od pozwanej kwoty 18 277,64 zł z odsetkami tytułem odszkodowania za zajmowanie lokalu bez tytułu prawnego w okresie od 1 sierpnia 2006 r. do 31 października 2008 r. Natomiast w pozwie z dnia 16 lipca 2010 r w sprawie I C [...] wniosła o zasądzenie od pozwanej kwoty 13 096,66 zł z odsetkami tytułem odszkodowania za zajmowanie bez tytułu prawnego lokalu w okresie od 1 listopada 2008 r. do 30 czerwca 2010 r. Powództwo to następnie rozszerzyła o kwotę 23 515,57 zł odszkodowania za okres od 1 lipca 2010 r. do 30 czerwca 2013r.

Postanowieniem z dnia 23 września 2010 r. Sąd Rejonowy w K. zarządził połączenie obu tych spraw do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod sygnaturą I C [...] i wyrokiem z dnia 24 listopada 2014 r. oddalił powództwo.

W wyniku apelacji strony powodowej Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 4 sierpnia 2015 r. zmienił zaskarżony wyrok i zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 54 203,58 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od określonych dat w poszczególnych miesiący wskazanych w wyroku, tytułem odszkodowania za korzystanie z lokalu bez tytułu prawnego i oddalił powództwo w pozostałej części.

Skargę kasacyjną od tego wyroku wniosła pozwana stwierdzając, że zaskarża go w całości i wskazując jako wartość przedmiotu zaskarżenia kwotę 54 204 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z uwagi na to, że pozwana nie ma interesu prawnego w zaskarżeniu wyroku Sądu Okręgowego w części oddalającej powództwo, skarga kasacyjna w tym zakresie podlega odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. jako niedopuszczalna z powodu braku gravamen (porównaj uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasadę prawną z dnia 15 maja 2014 r. III CZP 88/13, OSNC 2014/11/108).

W pozostałej części skarga kasacyjna jest również niedopuszczalna. Jak bowiem wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, połączenie na podstawie art. 219 k.p.c. dwóch lub więcej spraw do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia jest zabiegiem jedynie technicznym i nie prowadzi do powstania jednej nowej sprawy. Wszystkie połączone sprawy zachowują swoją odrębność i są nadal samodzielnymi

sprawami, zatem o dopuszczalności skargi kasacyjnej decyduje nie łączna wartość przedmiotu sporu czy zaskarżenia ustalona jako suma wartości poszczególnych połączonych spraw, lecz wartość przedmiotu zaskarżenia osobno w każdej z nich. Ocena dopuszczalności zaskarżenia skargą kasacyjną takiego łącznego wyroku musi być zatem przeprowadzona oddzielnie w odniesieniu do każdej z połączonych spraw (porównaj między innymi orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 22 września 1967 r. I CR 158/67, OSNC 1968/6/105, z dnia 13 grudnia 1996 r. I PKN 43/96, z dnia 31 maja 2006 r. IV CZ 41/06, z dnia 15 listopada 2007 r. II CSK 418/07, z dnia 16 lutego 2008 r. I CZ 148/07, z dnia 19 grudnia 2008 r. II CSK 267/08 i z dnia 12 września 2013 r. II CSK 105/13, nie publ.).

W żadnej z dwóch połączonych do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia spraw toczących się między stronami o odszkodowanie za korzystanie z lokalu bez tytułu prawnego wartość przedmiotu sporu nie przekracza 50 000 zł. W pierwszej sprawie wynosi bowiem 18 277,64 zł, zaś w drugiej 36 612,23 zł (13 096,66+23 515,57). Roszczenie zgłoszone w pierwszej sprawie zostało uwzględnione przez Sąd drugiej instancji w całości, a więc wartość przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego wynosi 18 277,64 zł, natomiast roszczenie zgłoszone w drugiej sprawie zostało uwzględnione w zakresie kwoty 35 925,94 zł, a więc wartość przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego wynosi 35 925,94 zł. Każda z tych kwot jest niższa od kwoty 50 000 zł stanowiącej, zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c., próg dopuszczalności skargi kasacyjnej w sprawach majątkowych.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 w zw. z art. 398² § 1 k.p.c. odrzucił skargę kasacyjną jako niedopuszczalną ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia nie przekraczającą kwoty 50 000 zł.